

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 21 listopada 2011 roku, wobec nieuznania go orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2015 roku za osobę niezdolną do pracy /decyzja k. 37 akt ZUS plik III/.

W dniu 25 września 2015 roku złożył wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy, gdyż jego stan zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie pracy /odwołanie k. 2-3/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji /odpowiedź na odwołanie k. 4-4 odw./.

Na rozprawie z dnia 24 stycznia 2017 roku wnioskodawca poparł odwołanie a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie. /stanowiska 00:00:45 -00:01:11, 00:01:39-00:02:03- płyta CD k. 32/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

W. K., urodzony w dniu (...), w dniu 24 lutego 2015 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Z zawodu jest cieślą, ma wykształcenie podstawowe. Pracował kolejno jako dziewiarz (marzec 1983 r. – czerwiec 1983 r.), monter wag łazienkowych, monter tworzyw sztucznych i praser metali (sierpień 1984 r. - październik 1987 r.), robotnik transportowy (grudzień 1987 r. – maj 1988 r.), pracownik w firmie (...) (czerwiec – lipiec 1988 r. – ½ wymiaru czasu pracy), kanalarz (sierpień 1988 r. – maj 1990 r.), pracownik w PPHU (...) (grudzień 1992 r. – kwiecień 1993 r.), pracownik (kwiecień 1993 r. – marzec 1996 r.), operator wtryskarki (kwiecień 1993 r. – listopad 1997 r.), pracownik gospodarczy (maj 1999 r.), strażnik – pomocnik ochrony (sierpień – październik 2002 r.), salowy-sprzątacznik (listopad 2002 r. – lipiec 2004 r.), osoba sprzątająca (lipiec 2004 r. – styczeń 2005 r.), pomocnik technika budowy (październik 2007 r. – grudzień 2008 r.), robotnik budowlany – placowy (styczeń 2009 r. – maj 2011 r.), pracownik budowlany (grudzień 2012 r. – ½ wymiaru czasu pracy), cieśla (lipiec 2013 r. – kwiecień 2014 r.), pracownik gospodarczy (kwiecień – lipiec 2014 r.), pracownik gospodarczy (lipiec 2014 r. – kwiecień 2015 r.). Był zarejestrowany w urzędzie pracy jako bezrobotny w okresach: maj 1990 r. – listopad 1992 r., kwiecień 1993 r., grudzień 1997 r. – maj 1999 r., lipiec 1999 r. – luty 2000 r., czerwiec 2002 r. – sierpień 2002 r., październik 2002 r. – grudzień 2002 r., styczeń 2005 r. – wrzesień 2007 r., sierpień 2012 r. – grudzień 2012 r., styczeń 2013 r. – luty 2013 r., kwiecień 2013 r. – lipiec 2013 r., maj 2015 r.. Obecnie wnioskodawca nie pracuje /wniosek k. 1-4 akt ZUS plik III, świadectwa pracy, zaświadczenia, poświadczenia k. 9-13, 15-18 i nast. akt ZUS plik III, k. 4, 8, 13-14 akt ZUS plik II/.

Decyzją z dnia 27 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 21 listopada 2011 r., wobec nieprzedłożenia protokołu powypadkowego i braku możliwości uznania zdarzenia za wypadek przy pracy /decyzja k. 36 akt ZUS plik III/.

Odwołujący się w dniu 21 listopada 2011 r. doznał wypadku przy pracy. Ubezpieczony tego dnia został skierowany do pracy przy tzw. krajcedze – pile do cięcia drewna. Zajmował się przycinaniem klinów do szalunków oraz wykonywaniem prac ciesielskich. Około godz. 14.30 wnioskodawca uległ wypadkowi wskutek którego doszło u niego do urazu palców lewej dłoni. Nie sporządzono protokołu powypadkowego. Powyższy wypadek przy pracy został ustalony wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie IV P 133/12 z powództwa wnioskodawcy przeciwko J. L.. Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie VII Pa 236/13 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację pozwanego od powyższego wyroku /bezsporne, uzasadnienie wyroku k. 24/.

Skarżący ma upośledzoną sprawność ręki lewej z powodu częściowej amputacji urazowej palców I-III i usztywnieniu palca IV-go w stawie międzypaliczkowym dalszym w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 21 listopada 2011 r. Wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną z powodu przebytego urazu ręki lewej w roku 2011 r. Ubezpieczony zaadaptował się do niepełnosprawności w stopniu pozwalającym mu na podjęcie pracy fizycznej (jako pracownik

budowlany), którą kontynuował od kwietnia 2012 r. do czerwca 2016 r. Upośledzenie to nie uzasadnia uznanie wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Wnioskodawca jest obecnie i był w dacie zaskarżonej decyzji zdolny do pracy zarobkowej. /opinia biegłego sądowego w zakresie ortopedii i rehabilitacji k. 12-15/.

Podstawą poczynionych w sprawie ustaleń stała się opinia biegłego sądowego lekarza chirurga - ortopedy. Dokonując oceny opinii biegłego Sąd uznał ją za wiarygodną, gdyż została sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzenia wnioskodawcy, w oparciu analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio jego badanie. Biegły określił schorzenia występujące u badanego, ocenił ich znaczenie dla jego zdolności do pracy odnosząc swą ocenę do doświadczenia i kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Wyjaśnił przyczynę uznania wnioskodawcy za osobę zdolną do pracy. Opinia ta, co do konkluzji zbieżna z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, została wyczerpująco uzasadniona, a końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści opinii.

Zdaniem Sądu, opinia biegłego jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot, a wynikające z niej wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinia nie zawiera braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś dowodów przeciwnych strona odwołująca się nie zgłosiła, o czym była pouczona. W ocenie Sądu nie ma podstaw by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłego. Okoliczność, iż wnioskodawca nie podzielił oceny stanu zdrowia dokonanej przez biegłego i ocena ta pozostaje w niezgodzie z jego subiektywnymi odczuciami w tym zakresie, nie podważa obiektywnej wagi opinii.

Wnioskodawca żadnych zarzutów wobec opinii biegłego nie zgłosił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie jest niezasadne.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia 30 października 2002 r. (Dz. U. 2015r., poz. 1242, z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy /art. 17 ust. 1 ustawy/.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2016 r. poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość

przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Zgodnie zaś z art. 14 ust. 1 oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia /ust. 2a/. Komisja lekarska, rozpatrując sprzeciw, dokonuje oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 1. Rozstrzygnięcia komisja lekarska dokonuje w formie orzeczenia /ust. 2e, ust. 2f/. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji /ust. 3/.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw dla uwzględnienia odwołania. Z opinii biegłego ortopedy wynika, iż odwołujący się jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Opinia ta miała kluczowe znaczenie dla sądu, z uwagi na doznany przez wnioskodawcę w wypadku przy pracy uraz palców lewej dłoni. Biegły w oparciu o dokumentację leczenia i bezpośrednie badanie wnioskodawcy jednoznacznie zdiagnozował, iż wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną z powodu przebytego urazu ręki lewej w roku 2011 r. jednakże zaadaptował się do niepełnosprawności w stopniu pozwalającym mu na podjęcie pracy fizycznej (jako pracownik budowlany), którą kontynuował od kwietnia 2012 r. do czerwca 2016 r. Mając na uwadze rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej przez wnioskodawcę pracy (robotnika budowlanego a ostatnio pracownika gospodarczego) biegły ortopeda uznała, iż obecny stan narządu ruchu nie uzasadnia orzekania niezdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia.

W tym stanie rzeczy uznając, iż skarżona decyzja odpowiada prawu, Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

K. P.